

## Luna ieșe dintre codri

Mihai Eminescu

---

Luna ieșe dintre codri.  
Noaptea toată stă să vadă.  
Zugrăvește umbre negre  
Pe lințolii de zăpadă.

Și mereu ea le lungește  
Și suind în cer le mută,  
Parcă fața-i cuvioasă  
E cu ceară învăscută.

Ce gândește? - numai norii  
Lin se-mbină, se dezbină  
Ca fășii de gaz albastru,  
Ca și aburi cu lumină.

Lin pin iarbă scotocește  
Apa-n prund și-n pietricele.  
Florile surâd în taină,  
Oare ce-or surâde ele?

Și-s cu neguri îmbrăcate  
Lac, dumbravă și pădure.  
Stele palid tremurânde  
Ard pin negurile sure.

Lumea-n rouă e scăldată,  
Lucioli pe lacuri zboară.  
Luna umbrei, umbra lunii  
Se amestec, se-nfășoară.

Lunecând pe ceruri, norii  
Negri-acopăr tot seninul.  
Se sting una după alta  
Și icoana și suspinul.

Înfășat în întuneric,  
Eu nu văd, nu aud șoapte.  
Ah, mă simt atât de singur!  
Este noapte, noapte, noapte.